

άγριοκλάδι τό, άμάρτ. άγριουκλάδι Μακεδ.(Χαλκιδ.)

Έκ τοῦ έπιθ. άγριος καί τοῦ οὔσ. κλάδι.

Κλάδος άγρίου δένδρου: Άσμ.

Πουλλούδ' ένα διαλάλησι 'πάνου σέ άγριουκλάδι.

άγριοκλαίω Νάξ. (Άπύρανθ.)

Έκ τοῦ έπιρρ. άγρια καί τοῦ ρ. κλαίω.

Κλαίω ισχυρῶς, κλαίω δυνατά.

άγριόκλαμα τό, Νάξ. (Άπύρανθ.)

Έκ τοῦ έπιθ. άγριος καί τοῦ οὔσ. κλάμα ή έκ τοῦ ρ. άγριοκλαίω.

Ίσχυρόν, δυνατόν κλάψιμον: *Εἶδ' άγριόκλαμα 'ν' ποῦ τό κάνει εὐτός!* *Θαρεῖ κανείς πῶς κοιλοπονᾷ* (τί άγρ. εἶναι ποῦ κάνει αὐτός! Νομίζει κανείς ὅτι πρόκειται νά γεννήσῃ).

άγριόκλημα τό, πολλαχ. άγριόκλημα Κρήτ. άρκόκλημαν Κύπρ. άργζόκρμα Τσακων.

Έκ τοῦ έπιθ. άγριος καί τοῦ οὔσ. κλήμα.

Διάφορα φυτά τοῦ άγροῦ κληματώδη, έρποντα 1) Τό φυτόν άγρίόκλημα (II), ὁ ιδ. πολλαχ. 2) Ἡ άμπελος οἰνοφόρος άγρία (*vitis vinifera silvestris*) τῆς τάξεως τῶν άμπελωδῶν (*ampelidaceae*) πολλαχ. Συνών. άγριάμπελο 1, άγριοσταφυλιά. 3) Αἱ ψευδοβρυωνίαι τῆς τάξεως τῶν κολοκυνθῶδων (*cucurbitaceae*), ψευδοβρυωνία ή Κρητική (*bryonia Cretica*), πιθανῶς ή τοῦ Θεοφρ. (Ίστορ. φυτ. 9,14,1) άμπελος άγρία, καί ψευδοβρυωνία ή δίοικος (*bryonia dioica*) έναχ. Συνών. άγριοκολοκυνθιά, άμπελουρίδα, θηριόχορτο, φαρμακιά. 4) Κληματίς ή κυρῶδης (*clematis cirrhosa*) τῆς τάξεως τῶν βατραχιῶδων (*ranunculaceae*) έναχ. Πβ. άγράμπελη. Συνών. άγριαμπελίνα, άμπελίνα. [**]

άγριοκοίταγμα τό, Λεξ. Περίδ. άγριουκοίταγμα Θράκ. (Άδριανούπ.) άγριουκοίταμα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Έκ τοῦ ρ. άγριοκοιτάζω.

Βλοσυρόν βλέμμα ένθ' άν.: *Μόδουκι έν' άγριουκοίταμα οὔ πατέρα-ου-μ ποῦ ήταν οὔλον θ'κό μ' (θ'κό μ' = ίδιόν μου)* Αἰτωλ. *Μί τ' άγριουκ'τάματά σ' δέ σκιάζουμι αὐτόθ.* Συνών. άγριοκοιταξιά, άγριοξάνοιγμα.

άγριοκοιτάζω, άγριοκοιτῶ έναχ. άγριοκοιτάω πολλαχ. άγριουκ'τῶ Ἡπ. κ. ά. άγριοκοιτάζω σύννηθ. άγριουκοιτάζον Θράκ. κ. ά. άγριουκ'τάζον Ἡπ. κ. ά.

Έκ τοῦ έπιρρ. άγρια καί τοῦ ρ. κοιτάζω, παρ' ὁ καί κοιτῶ. Πβ. ΑΧατζήν έν' Αθηνᾷ 41 (1929) 207 κέξ. Ἡ λ. καί παρὰ Σομ.

Προσβλέπω τινά βλοσυρῶς σύννηθ.: *Τί μ' άγριοκοιτάζεις, βρέ;* *Δέ σέ φοβοῦμαι!* σύννηθ. *Τί μ' άγριουκ'τᾶς, οὔρε;* Ἡπ. Συνών. άγριοβλέπω, άγριοθωρῶ, άγριοξάνοίγω, άγριοξεικάζω.

άγριοκοιταξιά ή, Ζάκ. Κεφαλλ. κ. ά.

Έκ τοῦ ρ. άγριοκοιτάζω.

Βλοσυρόν βλέμμα ένθ' άν.: *Μόδωσε μᾶν άγριοκοιταξιά πόμεινα σάν κόκκαλο Κεφαλλ.* *Μοῦ 'δωσε κάτι άγριοκοιταξιάς!* Ζάκ. Συνών. άγριοκοίταγμα, άγριοξάνοιγμα.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

άγριοκοκκύμηλο τό, άμάρτ. άγριοκοκκύμελον Πόντ. (Τραπ.)

Έκ τοῦ έπιθ. άγριος καί τοῦ οὔσ. κοκκύμηλο.

1) Ὁ καρπὸς τῆς άγριοδαμασκηγᾶς, ὁ ιδ. 2) Τό δένδρον άγριοδαμασκηγᾶ. [**]

άγριοκοκοράκι τό, Ἴος Πελοπν. (Μαντίν.) Στερελλ. (Άγρίν.)

Υποκορ. τοῦ οὔσ. άγριοκόκορας.

Ὁ νεαρός άγριοπετεινός, ὁ ιδ. Συνών. άγριοκοκορι.

άγριοκόκορας ὁ, πολλαχ. άγριοκόκορος Ζάκ. άγριοκόκορης Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Έκ τοῦ έπιθ. άγριος καί τοῦ οὔσ. κόκορας.

1) Τό πτηνὸν άγριοπετεινός, ὁ ιδ., πολλαχ. 2) Τό φυτόν άγριοπετεινός, ὁ ιδ. [**]

άγριοκοκόρι τό, Πελοπν. άγριοκόκορο Ζάκ.

Υποκορ. τοῦ οὔσ. άγριοκόκορας.

Ὁ νεαρός άγριοπετεινός, ὁ ιδ. Συνών. άγριοκοκοράκι.

άγριοκόκοττος ὁ, άμάρτ. άγριουκόκοττους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Έκ τοῦ έπιθ. άγριος καί τοῦ οὔσ. κόκοττος.

Τό πτηνὸν άγριοπετεινός, ὁ ιδ.

άγριοκολλητσίανος ὁ, Πάρ. άγριοκολλ'τσᾶνος Πάρ. (Λεῦκ.)

Έκ τοῦ έπιθ. άγριος καί τοῦ οὔσ. κολλητσίανος.

Εἶδος τοῦ θαλασσίου ζῴου άκαλήφης, μέγα καί σκληρόν, μὴ ἐδώδιμον (πβ. Ἀριστοτ. Ζῴων ἱστορ. 4,6,5). [**]

άγριοκολλητσόχορτο τό, Κύθν.

Έκ τοῦ έπιθ. άγριος καί τοῦ οὔσ. κολλητσόχορτο.

Τό φυτόν ἐλξίνη ή Ἰουδαϊκή (*parietaria Judaica*) τῆς τάξεως τῶν κνιδῶδων (*urticaceae*).

άγριοκολοκασιά ή, άμάρτ. άρκοκολοκαθιά Κύπρ.

Έκ τοῦ έπιθ. άγριος καί τοῦ οὔσ. κολοκασιά.

Τό φυτόν άρον τό Διοσκορίδειον (*arum Dioscoridis*). Πβ. ΠΓεννάδ. 146. Πβ. άγριοκολοκυνθιά 3.

άγριοκολοκάσι τό, άμάρτ. άρκοκολοκάσιν Κύπρ.

Έκ τοῦ έπιθ. άγριος καί τοῦ οὔσ. κολοκάσι.

Ὁ βολβὸς τῶν ριζῶν τῆς άγριοκολοκασῆς, ὁ ιδ.

άγριοκολοκύνθα ή, έναχ.

Έκ τοῦ έπιθ. άγριος καί τοῦ οὔσ. κολοκύνθα.

Ἡ άγριοκολοκυνθιά, ὁ ιδ.

άγριοκολοκυνθιά ή, έναχ.

Έκ τοῦ έπιθ. άγριος καί τοῦ οὔσ. κολοκυνθιά.

Άγρια φυτά ὁμοια πρὸς τὴν κολοκύνθην 1) Ψευδοβρυωνία ή Κρητική (*bryonia Cretica*) 2) Ψευδοβρυωνία ή δίοικος (*bryonia dioica*). Συνών. ιδ. έν λ. άγριόκλημα 3. 3) Ἄρον τό Ἰταλικόν (*arum Italicum*) τῆς

τάξεως τῶν ἀρωδῶν (araceae), ἢ τοῦ Διοσκορ. δρακοντία μικρά (2,196), ἀγριόχορτον δηλητηριώδες με καυλὸν ὀφιοειδῆ, ὅθεν τῆς βολβώδους αὐτοῦ ρίζης ἡ πάλαι χρῆσις ὡς φυλακτηρίου κατὰ τῶν ὄφεων. Πβ. ἀγριοκολοκασά, δρακοντιά. Συνών. βορβός, φιδόχορτο. [**]

ἀγριοκομάνος ὁ, ἀμάρτ. ἀγριουκομάνους Θεσσ. (Πήλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ ἀγνώστου β' συνθετ.

Ὁ μέγας σφήξ. [**]

ἀγριοκόμματο τό, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. κομμάτι.

Ἡ ἐκ τῶν λίθων καὶ τῶν ἀγρίων χόρτων καθαρθεῖσα γῆ, ὅπως ὀργωθῇ καὶ μετατραπῇ εἰς ἀγρόν. Συνήθως ἐν τῷ πληθ.

ἀγριοκόμματος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγριοκόμματο.

Ὁ δυσχερὴς πρὸς ἀροτρίασιν, ἐπὶ ἀγροῦ: Χωράφι ἀγριοκόμματο.

ἀγριοκομπεᾶ ἡ, ἀμάρτ. ἀγριοκοπεᾶ Κεφαλλ. ἀγριουκοπεᾶ Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ ἀμάρτ. οὐσ. κομπεᾶ.

Τὸ φυτὸν ἀγριοκαπνός, ὁ ἰδ. [**]

ἀγριοκονίδι τό, ἀμάρτ. ἀρκοκονίδιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. κονίδι. Διὰ τὸ α' συνθετ. τοῦ τύπ. ἀρκοκονίδιν πβ. ἄρκος παρὰ τὸ ἄγριος.

Πληθὺς κονίδων: Παροιμ. Ἀπὸ πάνω τέλι τέλι τδαί 'ποκάτω ἀρκοκονίδιν (ἐπὶ τῶν ἔξωθεν φαινομένων ἄλλως ἢ ὅ,τι ἀληθῶς εἶναι. Τὴν ἀρχὴν ἔλαβεν ἡ παροιμ. ἀπὸ τῶν γυναικῶν, αἵτινες κοσμοῦν τὴν κόμην αὐτῶν διὰ λαμπρῶν ταινιῶν ἀδιαφοροῦσαι περὶ τῆς καθαριότητος ἢ μὴ αὐτῆς. Πβ. ἀρχ. «ἐνδοθὶ τὴν Ἐκάβην, ἔκτοθι τὴν Ἑλένην»). Πβ. τὴν μεσν. «ἀτέξω ἐνὶ καλοκτένιστος καὶ μέσα γέμει ἄγριον (κῶδιξ ὠραῖον) κονίδιν». Ἰδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,22 καὶ ΣΔεινᾶκ. ἐν Ἀθηνᾶ 41 (1929) 68 κέξ. Συνών. παροιμ. «ἀπέξω κούκλα καὶ ἀπομέσα πανούκλα».

ἀγριοκόριτσο τό, κοιν. ἀγροκόριτσον Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. κορίτσι. Διὰ τὸ α' συνθετ. τοῦ τύπ. ἀγροκόριτσον πβ. ἄγρος παρὰ τὸ ἄγριος.

1) Δυσπρόσιτος, ἀκοινώνητος κόρη κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Τί ἀγριοκόριτσο ποῦ εἶναι! Ἀμα ἔρθη κἀνεὶς ξένος 'ς τὸ σπίτι, κρύβεται κοιν. 2) Δυσήνιος, δυσπειθὴς κόρη κοιν.: Εἶναι ἓνα ἀγριοκόριτσο ποῦ δὲν ἀκούει οὔτε τὴ μάνα του.

ἀγριοκορομηλεᾶ ἡ, πολλαχ. ἀγριοκορομπελεᾶ Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. κορομηλεᾶ.

1) Τὸ φυτὸν προύμνη ἢ ἀκανθώδης (prunus spinosa) τῆς τάξεως τῶν ἀμυγδαλωδῶν (amygdalaceae) με ἄβρωτον σχεδὸν τὸν καρπὸν, πιθανῶς ἢ τῶν ἀρχ. σποδιάς (Θεοφρ. Ἱστορ. φυτ. 3,6,4 καὶ Ἀθην. 2,50b). Πβ. ἀβραμυλεᾶ. 2) Ἡ ἀγριοβερεκοκξά, ὁ ἰδ. 3) Ἡ

ἀγριοδαμασκηναᾶ, προύμνη ἢ ἐμβολιαζομένη (prunus insititia) τῆς τάξεως τῶν ροδανθῶν (rosaceae). Συνών. ἀβραμυλεᾶ, ἀγριοαβραμυλεᾶ, ἀγριοδαμασκηναᾶ, ἀγριοπουρνελλεᾶ, κορομηλεᾶ. [**]

ἀγριοκορόμηλο τό, πολλαχ. ἀγριουκορόμπλου Στερελλ. (Αἰτωλ.) Πληθ. ἀγριουκόρουμπλα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. κορόμηλο.

Ὁ καρπὸς τῆς ἀγριοκορομηλεᾶς 1, ὁ ἰδ.: Μὴν τρώς ἀπ' αὐτὰ τ' ἀγριουκόρουμπλα Αἰτωλ. [**]

ἀγριοκοσσάρα ἡ, ἀμάρτ. ἀγριοκοσσάρα Πόντ. (Τραπ.) ἀγριοκόσσαρος ὁ, Πόντ. (Χαλδ.) ἀγριοκόσσαρον Πόντ. (Ἀμισ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀγριοκόσσαρο Πόντ. (Ὀφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. κοσσάρα.

Ἡ ἀγριόκοττα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. Μεταφ. ἐπὶ τοῦ ἀπροσίτου καὶ ἀκοινωνήτου ἀνθρώπου: Φρ. Ἀούτος ἐθαρεῖς ἀγριοκόσσαρον ἐν' (αὐτὸς νομίζεις, ὅτι εἶναι ἀγριόκοττα) Τραπ. [**]

ἀγριόκοττα ἡ, πολλαχ. ἀγριόκοττα Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. κόττα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τὰ ἐξῆς πτηνὰ τῆς τάξεως τῶν ἀλεκτοροειδῶν (gallinaceae) 1) Τετράς βονασσία (tetras bonassia) τοῦ γένους τῶν τετραωνιδῶν (tetraonidae) ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀγριοκοσσάρα, ἀγριόρνιθα, ἀτταγηνάρι, λιβαδοπέρδικα, πέρδικα, φραγκολίνα. 2) Φασιανὸς ὁ Κολχικὸς (phasianus Colchicus) ἐνιαχ. 3) Ὡτίς ἢ τέτραξ (otis tetrax) ἐνιαχ. Συνών. ἀγριογαλλος 2. [**]

ἀγριοκούδελλος ὁ, ἀμάρτ. ἀρκοκούελ-λος Κύπρ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. *ἀγριοκουδέλλα.

Ἡ σφόδρα ἀτίθασος προβατίνα.

ἀγριοκουκξά ἡ, πολλαχ. ἀγριουκουκξά Θεσσ. Λέσβ. ἀρκοκουδῶσα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. κουκξά.

1) Εἶδη καὶ ποικιλίαι τῆς δημώδους οἰκογενείας τῶν ὀσπρίων τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν (papilionaceae), ὁμοιόφυλλα πρὸς τὴν κουκξάν, ἄγρια ἢ καλλιεργούμενα α) Τοῦ γένους τοῦ βίκου (vicia) κύαμος τὸ βικίον, ἡτοι βίκος ὁ ἡμερος (vicia sativa) Ζάκ. Θεσσ. Κύπρ. Συνών. βίκος. β) Τοῦ γένους τοῦ θέρμου (lupinus) θέρμος ὁ στενόφυλλος (lupinus angustifolius) Λέσβ. γ) Τοῦ γένους τοῦ ἀστραγάλου (astragalus) ἀστράγαλος ὁ Λυσιτανικὸς (astragalus Lusitanicus) Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἀγριολούπινας 1 γ. 2) Ἀγρόστεμμα τὸ κοινὸν (agrostemma githago) τῆς τάξεως τῶν καρνοφυλλωδῶν (sileneae), ἢ τῶν ἀρχ. ἀγρία λυχνίς (ΠΓεννάδ. 12), ἀγριόχορτον τῶν σιτοφόρων ἀγρῶν με δηλητηριώδη τὰ σπέρματα Θεσσ. Θήρ. κ. ἀ. Πβ. ἀγριοκούκκι, ἀγριολούπινας. [**]

ἀγριοκούκκι τό, ἀγριοκόκκι Ζάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀγριουκόκκ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Λοκρ.) ἀγριοκούκκι Ἡπ. Πελοπν. (Λακων. Μεσσ.) κ. ἀ. ἀγριουκούκκ' Θεσσ. (Βελεστ. Λάρις.) ἀγριοκουκκί Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. Μεσσ.) ἀρκοκουδῶν Κύπρ.

